

S touhle paní učitelkou (s tou ze základní školy) měla Kačenka vůbec problémy. Snad jsem za to mohla já, protože Káča šla do školy a ještě jí nebylo šest let. Školy se nemohla dočkat a neustále počítala, kdy už do ní začne chodit tak jako Alenka. Je rozená v září a já jsem tuto skutečnost při zápisu do školy nahlásila, a dokonce jsem ji zvlášť nahlásila i ředitelce školy. A protože nikdo nic nenamítal, odvedla jsem Kačenku v září do školy. A hned první den po uvítání školáčků si mě paní učitelka zavolala a pravila, zda si uvědomuji, že do třídy chodí děti, které měly až dva roky odklad k nástupu do školy a budou tudíž rychlejší a pohotovější a bystřejší než moje dítě. Doporučila mi, ať také zažádám o odklad.

No, to je sice hezké, ale proč mi to někdo neřekl dřív? Jak mám tomu nadšenému dítěti, které mělo z nástupu do školy radostí málem horečku, tohle říct? Zkusila jsem to,

ale rychle jsem vycouvala. Káča se málem zhroutila. Co teď? Babo rad! Když ji teď nepustím do školy, nenadělám tím víc škody než užitku? Nepřivodím jí tím mindrák, že je horší než ostatní děti? Byla velice citlivá. Je to chytrá holka, a když se domluvím s tou její paní učitelkou, dokáže Kačenka držet krok i s ostatními staršími dětmi. Přece jich není celá třída?

Neměla jsem moc času na rozmyšlení. Řekla jsem povtivě paní učitelce, co si myslím, a ona mi tenkrát odpověděla: „Jak chcete, je to vaše věc.“ Byla studená jako psí čumák. Ale zdála se mi být spravedlivá.

Kačenka tuhle paní učitelku zbožňovala – obdivovala její šaty, její korále, její účes. Každý den jsem musela dát Káče na svačinu dvě jablka, protože to jedno dávala své milované paní učitelce. Tahle paní učitelka byla spravedlivá až nějak moc. Fakt je, že Káča byla zpočátku pomalejší ve čtení a v počtech, ale v kreslení byla dobrá – moc hezky malovala. A pak jednou přinesla domů výkres oznámkovaný dvojkou. Výkres byl hezký, a proto ho matka Vlčice popadla do zubů a pelášila do školy. „Pročpak dostala Kačenka z výkresu dvojku? Víte, já se ptám, abych jí doma mohla vysvětlit chybu a ona ji mohla napravit,“ vrněla na paní učitelku. „Kačenka nepropracovala dost dobře pozadí,“ zněla odpověď. No tohle! Prý pozadí! A v první třídě!

Kačenka přinesla na vysvědčení dvojku z tělocviku. V té době již chodila druhým rokem na sportovní gymnastiku a věděla jsem určitě, že není o nic horší (spíš lepší) než některé další děti. „Pročpak dostala Kačenka z tělocviku dvojku?“ ptala jsem se paní učitelky. „Protože když skáče do dálky, tak Kačenka často přešlápne odrazovou čáru.“ I zaskučela ve mně Vlčice a řekla si v duchu: „Kdybych mohla, prokousla bych ti krk, paní učitelko!“ A s láskou jsem si vzpomněla na paní učitelku, kterou měla na prvním stupni základní školy Alenka a která nám rodičům neustále opakovala: „Nezlobte se na děti, když jsou pomalejší v počtech. Místo toho třeba hezky malují. Vy ta-

ké neumíte všechno dokonale. Umíte přitlouct hřebík, pane doktore? Měl byste vidět vašeho Honzu - je nejlepší v hodinách ručních prací. Chvalte děti za to, co dobře umí, a pomáhejte jim s tím, co jim tak dobře nejde.“

Oddechla jsem si, když ve třetí třídě Káča dostala učitelku jinou. S ostatními učitelkami obou holek jak na prvním, tak i na druhém stupni základní školy jsem si docela dobře rozuměla. Věděly, že ode mne mohou očekávat pomoc, že nenechám děti lajdačit, a ony zase řekly mně, v čem mám děti přitáhnout. Před koncem každého pololetí obešla Vlčice všechny učitele, a když bylo třeba některou známku vylepšit, tak po vzoru paní Baldové z filmu Cesta do hlubin študákovy duše postupovala podobným způsobem (ale ovšem že bez dodatku „z měšťanky ho vyhodili, tak aspoň tu madůřidu kdyby udělal“). A při každé příležitosti nezapomněla Vlčice poznamenat: „Vy to, paní učitelko, nemáte lehké - mít těch harantů celou třídu, to abyste měla na trpělivost fabriku. Já mám doma jen dvě, a ty nejsou nejhorší - no né, jak já vás obdivuji.“ Protože